

Verloren en gevonden

Anouska van de Stolpe

© 2025 Anouska van de Stolpe

Titel: Verloren en gevonden

Auteur: Anouska van de Stolpe

Omslagfoto: Pexels

Uitgeverij U2pi, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: Jouwboekdrukkerij.nl

ISBN 978 94 9343 729 6

NUR 300

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande, schriftelijke toestemming van de auteur.

*Zo is het leven...
weer opnieuw beginnen nadat
alles verloren is*

AJ. Cronin

Het is zondagavond 19.10 uur. Een man meldt zich bij het plaatselijk politiebureau. Hij is behoorlijk opgewonden. Zo-even heeft hij een verontrustend telefoontje ontvangen. Zijn kleinzoon heeft een scooter gestolen, samen met een maat. Ze waren gevaarlijk aan het crossen langs de snelweg en bij aanhouding gaven ze zich niet direct over, maar wilden er snel vandoor gaan. Dit ging gepaard met agressief gedrag.

De politie had laten weten de jongens een nachtje vast te willen houden.

Die laatste zin beneemt hem plotseling bijna de adem: zijn kleinzoon een nacht opgesloten in een politiecel! Dat gaat toch echt niet gebeuren!

De gewraakte woorden blijven almaar door zijn hoofd hameren en zijn ongerustheid bereikt het kookpunt als hij voor de agent staat die de balie bemant.

‘Wie heeft hier de leiding?’ blaft hij tegen de jonge agent.

De agent bekijkt de man: hij staat wijdbeens, schouders opgetrokken, opgewonden stem. De agent blijft kalm. Op een rustige toon antwoordt hij dat de man moet wachten tot er iemand komt. De man ploft neer op een van de stoelen. Het duurt vrij lang. Tegenover hem hangt een klok waar hij steeds een blik op werpt. Ongeduldig slaat hij zijn benen over elkaar, strekt ze weer, slaat ze andersom over elkaar.

Er komt iemand binnen. Hij stelt zich voor als brigadier Frank.

‘U bent de opa van Joep? Ik heb u toch aan de telefoon gehad?’

De man antwoordt: ‘Jullie willen mijn kleinzoon in een cel zetten...’

De brigadier zegt: ‘We houden de jongens een nacht hier.’

Korzelig laat de man weten dat zijn kleinzoon geen crimineel is. Een tikje overmoedig soms, een beetje balorig misschien?

Maar daar trapt brigadier Frank niet in. ‘We houden ze een nacht hier!’ zegt hij nu iets dwingender.

Meteen daarop zegt de man op geagiteerde toon: 'Dat gaat toch echt niet gebeuren!'

'Jawel, we houden uw kleinzoon en zijn vriend hier, ze worden allebei zo dadelijk verhoord.'

'Die vriend is de hoofdschuldige,' zegt de man snel. Een naar gevoel van onbehagen welt op in zijn borst als hij aan Koen denkt. Die is al "ontspoord", zoals hij het noemt.

'Die Koen... heeft een verkeerde invloed op mijn kleinzoon. Ik wil hem spreken.'

'Morgenochtend kunt u met uw kleinzoon praten.'

'Maar hij is nog maar een kind,' begint de man weer, 'die mag je toch niet zomaar een nacht vasthouden?'

'Nogmaals, we houden hem vannacht hier,' zegt de brigadier. Hij schuift zijn stoel naar achteren, hij begint ongeduldig te worden. Veel zin in een discussie heeft hij niet, maar hij begrijpt dat hij de man een verklaring schuldig is.

De man tegenover hem is de opa van de jongen die zich rustiger gedroeg dan die andere, die Koen. Een ettertje, een eersteklas praatjesmaker, zo'n eentje waar de politie de schurft aan heeft.

'Meneer, u bent verschrikkelijk geschrokken, maar er is nu besloten het zo aan te pakken. Het is niet voor het eerst dat die jongens een scooter stelen. Het is al eens eerder gebeurd. Ze hadden beterschap beloofd. Toch zijn ze weer opnieuw de fout ingegaan. Het leek hen wel even grappig om over een snelweg te rijden, zeiden ze. Dat was voor de lol, maar intussen reden ze héél gevaarlijk. Het werd van kwaad tot erger. Ze negeerden rode verkeerslichten en scheurden met bijna 80 kilometer per uur over trottoirs. Het liep bijna uit op een botsing met andere voertuigen. Gelukkig werden ze klemgereken door twee politiewagens. Ze dachten dat ze weg konden komen. Er ontstond een worsteling,' vertelt de brigadier. 'Een politieagent heeft een elleboog stoot gekregen. We zijn er klaar mee!'

Dat gaat alle perken te buiten. De man wordt bleek. Allemachtig! Wat een idioten! Dat had zomaar heel anders kunnen aflopen. En

wat het allemaal nog erger maakt: die Koen heeft niet eens een rijbewijs! De man heft beide handen op. Het verhaal van de brigadier maakt indruk op hem.

Het zit hem behoorlijk dwars, dat gebrek aan respect voor de politie. Waarom denken die jongelui van tegenwoordig dat ze zo brutaal kunnen doen tegenover de politie?

Misschien zit de schrik er nu in en kan een nachtje cel geen kwaad, overweegt de man. Dat zal hem leren om in het vervolg van anderen spullen af te blijven. Ja, laat 'm dat maar eens voelen.

Met een schok schiet Joep overeind. Waar is hij? Paniekerig kijkt hij om zich heen. Waarom is hij hier? Grauwe muren. Het kost enkele seconden voor het tot hem doordringt dat hij in een politiecel is. Nu is het menens. Daar helpt geen lieve moeder aan. Hij gaat rechtop zitten en trilt over zijn hele lichaam. Balen! Flink balen. Hij had niet kunnen voorzien, en Koen trouwens ook niet, dat ze deze keer vastgehouden zouden worden. Ze waren al eerder opgepakt, maar toen mochten ze, na een fikse preek, weer gaan en was de zaak afgedaan. De rechercheur zei dat ze er deze keer niet zo gemakkelijk vanaf zouden komen. Hadden ze maar beter hun verstand moeten gebruiken. Verdwaasd denkt hij terug aan het moment dat ze werden klemgere-den. De politie had direct in de gaten dat het om een gestolen scooter ging. “Er is toch niks gebeurd?” had Koen brutaal gezegd.

“Er had veel kunnen gebeuren, met ernstige gevolgen,” hadden de agenten geantwoord. Ze vonden het een wonder dat er geen ongelukken waren gebeurd want de twee jongens vormden een gevaar op de weg. Met een scooter rij je niet op de snelweg, met een scooter blijf je netjes op het fietspad. Dat wisten ze natuurlijk wel, maar de kick hè. Puur voor de kick.

Het gevoel dat niemand hem iets kan maken, vindt Joep een prettig gevoel. Nu is er van dat gevoel weinig meer over. Hij is schuldig, en Koen ook. Samen hebben ze die scooter gestolen. Ze hadden die scooter al een tijdje zien staan en kenden de eigenaar. Die bolle jongen met dat pukkellige gezicht, die ze vaak voorbij hebben zien scheuren. Koen had al direct door dat de scooter niet op slot stond. Die is van mij, had hij gedacht. En een paar minuten later scheurden Koen en Joep de straat uit.

Joep zakt weer terug op het bed. De harde brits foltert zijn rug, wat ook niet bevorderlijk is voor een goede nachtrust. Nee, van slapen komt niet veel. Hij hoort ergens geschreeuw en gevloek vandaan ko-

men, en schiet weer overeen. Zouden dat zwervers of dronken kerels zijn? Of misschien wel moordenaars. Tegenwoordig loopt iedereen met een mes op zak. Hij zakt weer onderuit, gaat op zijn linkerzij liggen. Maar hoe hij het ook probeert, hij kan de slaap niet vatten. Het voelt te benauwd zonder open ramen.

‘Goedemorgen!’

Joep kijkt op.

Het luikje in de deur is open en er wordt een kartonnen bordje naar binnen geschoven. Er liggen twee boterhammen op en er volgt ook nog een beker thee en water.

Lamlendig komt hij overeen. Daar heeft hij best wel zin in. Maar eerst moet hij nodig plassen. Daarna begint hij aan het ontbijt. Hij merkt nu pas wat een honger hij heeft. Intussen gaan zijn gedachten alle kanten op. Hij is bang voor wat er gaat komen. Ze zullen hem straks toch wel naar huis sturen?

Plotseling wordt zijn celdeur geopend, een jonge agent gebaart dat hij mee moet komen. Op de gang is het rumoerig. De celdeuren staan open. Ergens klinkt geanimeerd gepraat. Hij ziet twee agenten met iemand praten. Is dat die schreeuwerd van afgelopen nacht? Hij snapt er niets van. Plotseling ziet hij Koen. Hij staat er wat bleekjes bij. Hun blikken kruisen elkaar.

‘Heb jij...’ begint Koen.

‘Wat?’

‘Heb jij vannacht ook die pestherrie gehoord?’

Koen knikt.

‘Ja, schelden man!’

‘Jij zat naast hem!’

Koen knikt. ‘Die vent is nog ’n tijdje doorgegaan,’ vertelt hij. ‘Ik heb hem horen schelden.’

De agent die hen begeleidt, zegt: ‘Dat is een oude bekende van ons.’

‘O, maakt hij altijd zo’n herrie?’ vraagt Koen.

‘Als hij drugs heeft gebruikt wel,’ antwoordt de agent droogjes.

Ze moeten een trap op.

De jongens hebben allebei een wild kloppend hart als ze achter hem aanlopen. Wat gaat er gebeuren?

De agent doet de deur van de verhoorkamer open. De kamer heeft twee deuren, zodat deze geluiddicht is. Het is er donker en slecht geventileerd.

Dezelfde rechercheur van gister is er weer. 'Wacht maar even op de gang,' zegt hij tegen de agent. Vervolgens kijkt hij de jongens aan. 'Het was zeker even wennen die cel, hè? Hebben jullie kunnen slapen?'

'Niet erg,' mompelen ze.

'Tsja, ik mag jullie niet langer meer vasthouden,' zegt hij dan en zijn gezichtsuitdrukking verandert. Hij vertelt hoe de procedure verder zal verlopen. Ze hebben zich schuldig gemaakt aan twee overtredingen: het stelen van een scooter en het in gevaar brengen van het verkeer op de weg door gevaarlijk rijgedrag. De politie draagt de zaak over aan het Openbaar Ministerie.

'Wat betekent dat dan?' wil Koen weten.

'Dat je binnenkort voor de rechter moet verschijnen.'

'Maar...' Joep friemelt zenuwachtig aan zijn kleding. Hij werpt een snelle, verontruste blik richting Koen.

'Is één nacht opsluiting dan niet voldoende? Komt er dan nog iets achteraan?'

De rechercheur knikt. Zij hebben een delict gepleegd en daarvoor zullen zij zich dan ook moeten verantwoorden.

'En wat dan?' vraagt Koen weer.

'De rechter kan een geldboete opleggen.'

'Wat?' De jongens kijken elkaar glazig aan. Hoe moeten ze dat betalen? Ze bezitten allebei geen rooie cent. De rechercheur gunt hen geen tijd om nog iets te zeggen. Hij roept de agent en zegt dat ze naar huis mogen. Gedwee laten ze zich naar beneden brengen. De agent loopt mee naar de balie. Ze krijgen hun persoonlijke spullen terug. Een jas en een mobiel.

Stilletjes trekken ze hun jas aan en stoppen de telefoon in hun zak.

‘Zo,’ zegt de agent. ‘Niks vergeten?’
Daarna doet hij de buitendeur open.

‘Hé. Koen!’

‘Verrek! Sta jij hier?’ Op de stoep staat Gerard, zijn oudste broer.
‘Hoe wist je dan...?’

‘Ik heb hiernaartoe gebeld,’ zegt Gerard. ‘Ze zeiden dat jullie om negen uur weg mochten. Ik heb steeds geprobeerd te bellen, maar jouw mobiel had geen bereik.’

‘Ja, die hebben ze meteen ingepikt!’ roept Koen.

Gerard lacht. ‘Nu heb je ’m toch? Kom,’ zegt hij, terwijl hij het portier van zijn auto opent, ‘we gaan naar huis.’

In de auto wil hij weten of Joep nog contact met zijn moeder heeft gehad. Joep schuift wat ongemakkelijk heen en weer. ‘Nee...’

‘Ze zullen haar gisteravond ook wel hebben gebeld, neem ik aan.’ Gerard start de motor en kijkt opzij. ‘Hebben ze daar dan niks van gezegd?’

‘Uhm...’ Joep staart voor zich uit. Ze hadden wel verteld dat ze zijn opa hadden gebeld, maar hoe die had gereageerd, wilden ze niet zeggen. Hij kan het wel raden.

Zodra de auto zijn straat inrijdt, zet hij zich schrap. Wat staat hem straks te wachten? Eigenlijk wil hij helemaal niet naar huis. ‘Breng me maar naar mijn opa,’ zegt hij resoluut.

‘Ook goed!’ Gerard draait de auto. Even later stopt hij voor een rijtjeshuis. Hij tuurt door het autoraam. ‘Ze zijn thuis,’ zegt hij.

Joep kijkt ook. De gordijntjes voor het raam bewegen heen en weer. Zal zijn moeder daar ook zijn? Plotseling ziet hij haar voor het raam verschijnen. Meteen voelt hij zich rot. Op afstand kan hij haar boosheid voelen. ‘Shit,’ mompelt hij en hij maakt geen aanstalten om uit te stappen.

‘Is je moeder hier?’

‘Ja!’

‘Wil je liever met ons mee?’ vraagt Gerard.

Hij haalt zijn schouders op. 'Ik ga wel.' Resoluut trekt hij het portier open.

'Ik zie je!' roept Koen hem na.

Oma verschijnt voor de deur. 'Ben je daar?' Ze houdt nog net op tijd een diepe zucht binnen. 'Je moeder is erg overstuur.'

'Ja...'. Schoorvoetend loopt hij achter haar aan. In de kamer hangt een doodse stilte. Opa zit met zijn moeder aan tafel. Allebei kijken ze hem zwijgend aan. Het gezicht van opa staat ongerust, dat van zijn moeder woedend. Ze opent meteen de aanval. 'Waar heb jij vannacht gezeten?' Nu doet ze alsof ze helemaal van niets weet. Joep ploft neer op de bank die langs het raam staat. Kijkt naar de tuin. Zal het konijn al eten hebben gehad?

'Kun je niks zeggen?' vraagt zijn moeder.

Hij houdt zijn blik afgewend. Waarom is opa niet op zijn werk? Zal hij speciaal vrijaf hebben genomen voor hem? Opeens dringt het tot hem door dat hij voor een boel onrust heeft gezorgd.

'Nou,' zegt zijn moeder weer, 'waarom zeg je niks! Je hebt toch wel iets te vertellen?'

Joep schuift nerveus op de bank heen en weer en zegt stug: 'Wat moet ik dan vertellen? Je weet het nou toch?'

Ze steekt snuivend haar neus omhoog. Maar voordat ze nog meer gal spuwt klinkt opa's sussende stem: 'Tilly! Alsjeblieft! Doe even rustig...'

'Waarvoor? Ik weet wat voor rottigheid hij uithaalt.' Ze schudt boos haar hoofd en kijkt weer naar Joep. 'Ik zei: hou hem maar! Misschien leert hij het dan. Dat heb ik gister tegen die agent gezegd. Waar ben je mee bezig? Je bent nog een kind. Wil je net als je vader worden?' Joep reageert er niet op. Eigenlijk wil hij gewoon even rustig bijkomen. Gelukkig neemt opa weer het woord: 'Heeft Gerard jullie opgehaald?'

'Ja.'

'Mmm...'

Oma vraagt: 'Heb je wel gegeten?'

‘Vanmorgen...’ Zijn blik glijdt naar buiten. ‘Heeft Kobus hooi gekregen?’

‘Opa was om zeven uur al bij Kobus,’ stelt oma hem gerust. Ze kijkt haar kleinzoon onderzoekend aan.

‘En? Wat gaat er nu gebeuren?’

Joep zegt niets. In plaats daarvan antwoordt opa: ‘Ik heb gehoord dat het er nogal heftig was toegegaan toen jullie gisteravond werden ingerekend. Geen wonder dat ze jullie daar hebben vastgehouden!’

Joep kijkt strak voor zich uit. Waren ze echt zo brutaal geweest? Van zichzelf kan hij het zich bijna niet voorstellen. Hij was volledig de kluts kwijt. Maar Koen liet zich niet zomaar in de boeien slaan. Hij verzette zich hevig.

‘Dat was Koen,’ sputtert hij tegen.

Opa’s gezicht spreekt boekdelen. ‘Waarom bemoei jij je toch met die Koen, die lui deugen niet!’

‘Ja nou...’

‘En wat gaat er nu gebeuren?’

‘Ik weet niet...’ zegt Joep. Zijn schouders gaan naar beneden. ‘We moeten voor de rechter verschijnen.’

‘Nou, maak je borst maar nat,’ zegt opa. ‘Dat moet je ook allemaal betalen!’

Joep kijkt naar de grond. Ditmaal komt hij er niet gemakkelijk vanaf. De rechercheur heeft het vanmorgen gezegd. ‘Ik eh, ik krijg een boete...’

‘Als je maar weet dat je van mij geen cent krijgt!’ roept zijn moeder. Nadat ze hem nog enkele seconden met kwade blikken heeft bestookt, komt ze overeind. ‘Ik ga maar weer. Zusje is alleen thuis.’

‘O, God! Is ze weer niet naar school?’ Oma’s kreet galmt door de kamer.

Tilly loopt zwijgend langs Joep en bij de deur zegt ze: ‘Ik was overstuur! Door dat gelazer met de politie!’

‘O ja!’ zegt oma met een zweem van verbittering in haar stem. Ze maakt een drinkgebaar en roept: ‘Of je had niks meer in huis zeker!’

Plotseling ontstaat er na deze woorden een gespannen sfeer. Tilly draait haar hoofd, stapt de kamer uit. Ze wil zo snel mogelijk weg. Ze maken haar gek met dat gezeur over school en dat geauwehoer over haar drankgebruik. Zonder groet loopt ze naar de voordeur. 'Jij krijgt het nog eens aan de stok met de inspectie,' roept oma haar achterna.